

За насъ міряне тѣ, кои твердѣ сме привязаны къмъ животъ тѣ, е непонятно такова самоотверженіе. Млады тѣ калугеры, кои іоще не сж отвикнали отъ міръ, сами ся чудятъ на тѣзи студенина къмъ животъ тѣ, и ся мжчатъ да я достигнѣтъ презъ нѣтъ тѣ на дълга постыпенность. Интересно е даже кѣкво мыслятъ тѣзи затворници за другытѣ хора и кѣквы сж тѣхны тѣ възрѣнія на міръ тѣ и земный тѣ животъ? . . . Азъ видѣхъ единъ старецъ, кой то *седм'десятъ* години ся спасава на Св. Горж, и отъ тѣзы 70 год. около 40 год. е прекаралъ затворенъ нейдѣ си въ уединена келіа. Менѣ ми го показвахъ като предметъ на особно уваженіе. Като ся взирахъ въ пожелтыя тѣ и умѣртвяя тѣ му фигурж, и въ безжизнены тѣ му нагноели очи, азъ само ся чудяхъ, какъ този човѣкъ при такыва подвигы е можалъ да проживе тѣй дълго?—Старецъ тѣ до дѣла бока старость владаше *даръ тѣ на сълзы*, сир. се іоще оплакваше миналы тѣ си грѣхове, за кои то Господъ до сега му не дава смърть. Жално бѣше да глѣдашъ тѣзи старчески сълзы и тѣзи мжчителна жажда на смърть, която отъ давна вече изисква измоцало то му отъ подвигы тѣло . . . Нѣ отъ дългы тѣ подвигы, душа та му, на вѣрно, толкози е чиста, щото той едва ли е съхранилъ нѣкѣквы възрѣнія! . . .

Има на Св. Горж іоще особенъ разрядъ отшельници, кои то нѣмѣтъ никѣкво постоянно убѣжище, и цѣлъ животъ сповѣтъ изъ мѣнастырь въ мѣнастырь, изъ келіа въ келіа. Такъвъ страникъ вѣчно ся движи по Св. Горж съ торбѣтъ на рамена та, пощова дѣто ся случи, а нѣкъ нейдѣ постеле си джубето, като члѣтъ, да го не пече слѣнце та, и минува нѣколко дена въ усамотенѣ молитвѣ. По някога, той ся наема при някого да работи, нѣ като не е навикнѣлъ, работа та му не спори; него, то ся знае, го изгонѣтъ отъ тамъ, и огива той пакъ съ торбѣ тѣ си, на кѣдѣто му видятъ очи тѣ. По-